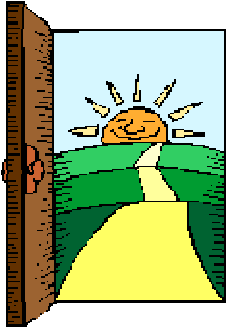

Vår i bygda

Kristian Lakskjønn

Endelig kommer våren, heldigvis,
alle fuglene de synger vårens pris,
ungene de ler og hopper "paradis",
mens andre kaster litt på stikka.
Orrhan' og tiur speller nå på topp,
blomstene forsiktig stikker hodet opp.
Borti vegen sto en spenstig guttekropp
og på ei livat jente kikka.

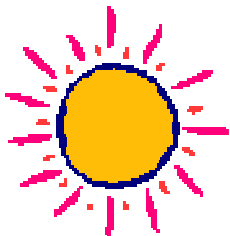
Ormen soler seg inntil en furulegg,
flua surrer opprømt på en solskinnsvegg.
Lauvet spretter ut på både bjørk og hegg,
mauren kryr det av i tua.
Snøen tiner fort, nå renner du din veg,
gjør i stand til dem som kommer etter deg.
Tonen fra en seljefløyte hører jeg,
vinter'n luftes ut i stua.

Kjerringa rydder opp og kaster alt,
klær og utstyr som ble brukt da det var kaldt.
"Nå skal vi ha nytt, du hører jeg har talt,
se nå til å skaffe pengær."
Mannen han måper: "Er du helt på styr,
tror du at du har en spekulant til fyr?
Nei, nå må jeg passe på mens du er yr,
kom så tar vi oss en slengær."

Drømmen om nytt forsvant nok ganske snart,
for hun vet jo at de ingenting har spart.
Men en ting det ser hun for seg ganske klart:
"Jeg skulle hatt en mann med pengær."
Tenker på han hun nesten kunne hatt,
penger nok, men sur og gjerrig dag og natt,
ser på mannen med et smil og tenker at
det er nok bedre med en slengær.

Oldemor blir berust av vårens vind,
kikker rundt om noen ser et vågalt sinn,
og så tar hun noen lette dansetrinn
når hun går og henter trygda.
Oldefar kjenner også solens brann,
ser seg fort om for å se om det går an,
dermed tar han av seg lua litegrann,
Nå er det blitt vår i bygda.